

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Mgr. M. S.**, zastoupen Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra č.j. MV-15910-5/OAM-2009 ze dne 21. 4. 2009,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 4. 2009, č.j. MV-15910-5/OAM-2009, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7808,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 21. 4. 2009, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstvo vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 3. 2009, č.j. MV-15910-2/OAM-2009, jímž bylo žalobci odmítnuto poskytnutí informace spočívající v zaslání kopie písemnosti – dopisu ministra vnitra. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že postup správního orgánu I. stupně shledává jako správný, protože požadovaný dopis ministra vnitra ze dne 19. 12. 2008 byla adresován pouze policejnímu prezidentovi a byl

podložen vztahem nadřízenosti a podřízenosti mezi nimi. Dále uvedl, že dopis se týká realizace usnesení vlády ČR ze dne 12. 11. 2008, které je označeno jako utajovaná písemnost stupně D, takže správní orgán nemohl uvést v napadeném rozhodnutí žádnou část tohoto usnesení vlády.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že odepření informace z důvodu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, neboť předmětný dopis neměl povahu pouhého interního aktu, a dále odmítl argumentaci údajnou povahou dopisu jako utajované skutečnosti, neboť není zřejmé, že by dopis vykazoval všechny znaky utajované informace. V žalobě proto navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí ministra vnitra, tak i jemu předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra a aby rozhodl, že požadovaná informace se žalobci poskytuje.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v případě požadované informace se jedná o vnitřní pokyn na základu vztahu nadřízenosti a podřízenosti mezi ministrem vnitra a policejním prezidentem; odkaz žaloby na utajované skutečnosti považoval žalovaný za vybočující z podstaty věci, jelikož omezení práva na informace bylo odůvodněno nikoliv utajovaným charakterem písemnosti, ale odkazem na vnitřní pokyn povinného subjektu.

Při jednání soudu dne 23. května 2013, jehož se žalobce nezúčastnil, setrval žalovaný na svém stanovisku a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce především namítal, že odepření poskytnutí informací z důvodu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím je nezákonné. Žalobce požadoval poskytnutí kopie dopisu ministra vnitra, jehož obsahem byla žádost ministra vnitra, aby policejní prezident přijal potřebná opatření k zajištění postupu Policie ČR v souladu s usnesením vlády České republiky č. 1438/D ze dne 12.11. 2008. Podle žalobce lze za vnitřní pokyn považovat pouze takový interní akt, který se žádným způsobem neprojeví navenek a má spíše organizační charakter, a jehož vydání nijakým způsobem nepocítí další osoby než ty, které tento akt zavazuje. Požadovaná informace se však prokazatelně projevila ve výkonu veřejné moci navenek, protože dne 16. 1. 2009 byl vydán pokyn č. 4 ředitele služby cizinecké policie, kterým byly stanoveny s odvoláním na požadovaný dopis ministra vnitra cizinecké policii jednotné postupy týkající se občanů Vietnamu a skrze tento pokyn se dopis ministra vnitra projevuje v konkrétních řízeních týkajících se konkrétních občanů Vietnamu. Nelze tedy pochybovat o tom, že se předmětný dopis ministra vnitra projevil navenek a navíc má žalobce za to, že zmíněným pokynem č. 4 bylo zasaženo nepochybně do práv vietnamských státních příslušníků spadajících pod pravomoc českých státních orgánů, jestliže je k těmto příslušníkům přístupováno rozdílně než k jiným státním příslušníkům. Dopis ministra vnitra nelze považovat za pokyn výlučně vnitřní povahy.

Dále žalobce namítl, že žalovaný odůvodnil odepření informace poukazem na to, že požadovaná informace se týká zajištění realizace usnesení vlády České republiky č. 1438/D, o kterém žalovaný tvrdí, že je utajovanou písemností. Žalobce v souvislosti s

tím namítl, že pouhé označení stupněm „D“ nepostačuje k tomu, aby byla písemnost považována za utajenou. Uvedl, že podle ust. § 2 zákona č. 412/2005 Sb. utajovaná Informace musí být označena stupněm utajení a druhem zajištění ochrany, její vyžádání nebo zneužití může způsobit újmu zájmu ČR nebo být pro tento zájem nevýhodné a utajovaná informace musí být uvedena v seznamu utajovaných informací. Tyto znaky však požadovaná informace nevykazuje.

Soud konstatoval, že z rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 3. 2009 je zřejmé, že povinný subjekt omezil poskytnutí informace pouze na sdělení, že požadovaná písemnost se týká zajištění realizace usnesení vlády ČR č. 1438/D ze dne 12. listopadu 2008 v podmínkách Policie ČR a další obsah písemnosti se uz práva na informace vylučuje. Toto rozhodnutí odůvodnil povinný subjekt s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím tím, že se jedná o vnitřní pokyn na základě vztahu nadřízenosti a podřízenosti, kterým ministr vnitra jako nadřízený požaduje po policejním prezidentovi přijetí opatření k zajištění postupu Policie ČR v souladu s usnesením vlády ČR č. 1438/D ze dne 12. 11. 2008. Povinný subjekt tedy poskytl žalobci pouze tuto informaci a v ostatním pak podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím odepřel poskytnutí plného textu písemnosti tvořící vnitřní pokyn.

Ministr vnitra pak v napadeném rozhodnutí tento postup shledal správným a konstatoval, že požadovaný dopis ministra vnitra ze dne 19. 12. 2008 byl adresován pouze policejnímu prezidentovi a byl podložen vztahem nadřízenosti a podřízenosti mezi ministrem vnitra a policejním prezidentem.

Soud zde musel konstatovat, že žalobce již v rozkladu proti rozhodnutí povinného subjektu namítal, že nelze použít ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť požadovaná informace – dopis ministra vnitra se prokazatelně projevila ve výkonu veřejné moci navenek. Dne 16. 1. 2009 byl vydán pokyn č. 4 ředitele služby cizinecké policie, kterým byly s odvoláním na předmětný dopis ministra vnitra stanoveny jednotné postupy týkající se občanů Vietnamu a skrze tento pokyn se dopis ministra vnitra projevuje v konkrétních řízeních týkajících se občanů Vietnamu.

Z obsahu napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný se s takto formulovanou žalobní námitkou nijak nevypořádal, když pouze zopakoval, že dopis byl podložen vztahem nadřízenosti a podřízenosti mezi ministrem vnitra a policejním prezidentem, aniž by se jakkoliv zabýval žalobcovým tvrzením o dopadu účinků dopisu do právní sféry cizinců, občanů Vietnamu. Místo toho výslovně uvedl (viz str. 2 rozhodnutí, poslední odstavec dole), že dopis se týká zajištění realizace usnesení vlády ČR č. 1438/D ze dne 12. 11. 2008, které je označeno „D“, tj. jako utajovaná písemnost stupně D; správní orgán proto nemohl uvést v napadeném rozhodnutí žádnou část obsahu usnesení vlády.

Žalovaný se tedy v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil k námitce, uplatněné v rozkladu, a nadto vůči žalobci použil argument, který v rozhodnutí povinného subjektu uplatněn nebyl. V této souvislosti je však nutno poukázat na to, že ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 9. 2009 žalovaný uvedl, že odkaz žaloby na utajované skutečnosti považuje za vybočující z podstaty věci, jelikož omezení práva na informace bylo odůvodněno nikoliv utajovaným charakterem písemnosti, ale odkazem na vnitřní pokyn povinného subjektu.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když jednak z něj není zřejmé, jak bylo naloženo s námitkou žalobce o tom, že předmětný dopis ministra vnitra se projevuje navenek v konkrétních řízeních týkajících se občanů Vietnamu, a jednak není zřejmé, proč je v něm argumentováno údajným utajovaným charakterem informací v tomto dopise, když následně žalovaný takovou argumentaci odmítá. Současně soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž žalovaný tedy jednak vypořádá všechny námitky vznesené v rozkladu, a jednak jednoznačně vyjádří, jaké zákonné důvody k odepření informace jsou ve věci případně dány.

Pro úplnost soud konstatuje, že předmětný dopis ministra vnitra může mít povahu vnitřního předpisu jen v části, v níž se zmiňuje o vyslání imigračního policejního důstojníka – tam se týká výlučně interních personálních a organizačních záležitostí žalovaného, resp. Policie ČR. Naproti tomu v částech, v nichž jsou udělovány instrukce ohledně rozhodování o udělení víz k dlouhodobému pobytu a ohledně kontroly dodržování podmínek pobytu cizinců na území ČR lze jen obtížně bez podrobnějšího odůvodnění konstatovat, že jde o informace, které se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, mají-li zjevně dopad na osoby, jež nejsou ani personálně, ani organizačně podřízeny ministru vnitra, resp. Policii ČR.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu ve výši 7808,- Kč je žalovaný povinen zaplatit do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová